

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Olgou Stránskou v právní věci žalobce **P. L.**, nar. , proti žalovanému **Ministerstvo vnitra ČR**, Odbor azylové a migrační politiky, Poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 11. 2014, č. j. OAM-237/LE-BE03-BE03-PS-2014, o povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců,

t a k t o :

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného, kterým mu žalovaný podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a ustanovení § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu), uložil povinnost setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně však do 2. 3. 2015.

V žalobě uvedl, že se domnívá, že žalovaný v předchozím řízení porušil ustanovení § 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, § 3 správního řádu, § 68 odst. 3 správního řádu, § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Domnívá se, že skutečnost, že mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečnosti pro veřejný pořádek. Odkázal v této souvislosti na rozsudek NSS sp. zn. 5 Azs 17/2013 ze dne 16. 12. 2013, podle kterého je potřeba při aplikaci ustanovení § 46a zákona o azylu vycházet z definice veřejného pořádku, jak je uvedena v Usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26.7.201, č. j. 3 As 4/2010-151. Podle rozšířeného senátu není skutečným, aktuálním a závažným ohrožením některého ze základních

zájmů společnosti např. fakt samotného nelegálního vstupu nebo nelegálního pobytu na území České republiky. Žalobce namítl, že správní orgán nevzal tyto skutečnosti v úvahu, v rozhodnutí zmiňuje skutečnosti, které svědčí v jeho neprospěch a zapomíná vzít v úvahu skutečnosti, které svědčí v jeho prospěch. Navíc jej ani nevyslechl a spokojil se se zjištěním policie v řízení o správním vyhoštění a zajištění. Správní orgán argumentuje stejně jako policie při zajištění cizince, že pokud nemá stálou adresu, mohl by být nedohledatelným. Domnívá se, že samotný neoprávněný pobyt nemůže být bez dalšího považován za takové nebezpečí pro veřejný pořádek, které by odůvodňovalo jeho izolaci od společnosti. Opatření spočívající ve zbavení osobní svobody na 120 dní je podle jeho názoru nepřiměřené účelu, který toto opatření má sledovat. Při zdůvodnění délky zajištění použil správní orgán v podstatě totožné argumenty jako u zdůvodnění samotného uložení povinnosti setrvat, což považuje žalobce za nesprávné. U délky zajištění měl správní orgán zkoumat, podaří-li se v době zajištění naplnit jeho účel, tedy zajistit přítomnost žadatele pro řízení o mezinárodní ochraně, případně ochranu společnosti před jeho domněle nebezpečným jednáním. V rozhodnutí chybí důvody, které jej vedly k uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu a z toho hlediska je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobce také namítl, že správní orgán napadené rozhodnutí odůvodnil pouze tím, že rekapituloval informace získané ze spisového materiálu Policie ČR. Toto odůvodnění nelze podle jeho názoru považovat za odůvodnění, které splňuje nároky kladené na odůvodnění ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Správní orgán neuvádí, v čem konkrétně vidí nebezpečnost žalobce pro veřejný pořádek ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu a neodůvodňuje délku uložené povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců. Žalobce z uvedených důvodů navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že se žalobou nesouhlasí. Uvedl, že z rozhodnutí je seznatelné, jaké skutečnosti byly vzaty v úvahu při rozhodování o nutnosti uložit žalobci povinnost setrvat v zařízení pro zajištění cizinců z důvodu existence nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalobce přicestoval na území v r. 2000 na platný cestovní doklad a voucher na 30 dní. Cestovní doklad mu byl v r. 2001 odcizen, krádež nenahlásil a o nový doklad si nepožádal. Jako důvod uvedl, že by musel odejet na Ukrajinu. Od krádeže cestovního dokladu pobýval na území bez dokladu a platného víza nebo oprávnění k pobytu. Dne 25. 10. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou Policie ČR po propuštění ze záchytné stanice. Protože nepředložil žádný doklad totožnosti, byl zajištěn a následnou lustrací bylo zjištěno, že v r. 2001 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok, neboť na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a víza. Stanovenou lhůtu k vycestování do 20. 6. 2001 nerespektoval a dále pobýval na území České republiky bez platného dokladu a víza, čímž vědomě porušoval právní předpisy. Dne 21. 6. 2007 bylo žalobci vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu tří let se lhůtou k vycestování do 5. 7. 2007 a byl mu vystaven výjezdní příkaz. Zároveň byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. Žalobce v protokolu o podání vysvětlení sepsaném na policii dne 25. 10. 2014 uvedl, že nemá na území České republiky stálou adresu, nyní bydlí u kamaráda v maringotce za Prahou, k pobytu není nikde přihlášen, je tudíž osobou pro správní orgán nedohledatelnou. Finanční prostředky získává brigádami a pracovní povolení nemá. Žalobce byl proto rozhodnutím policie ze dne 25. 10. 2014 zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, na dobu 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Dne 29. 10. 2014 žalobce projevil úmysl požádat a dne 31. 10. 2014 požádal o mezinárodní ochranu.

Správní orgán podrobně uvedl v odůvodnění rozhodnutí, z jakých důvodů dospěl k názoru, že žalobce svým chováním a nerespektováním právního řádu a vydaných správních vyhoštění, představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Současně v případě žalobce nebyly dány žádné výjimečné polehčující okolnosti. Žalovaný má proto za to, že jeho závěr, že zjištěné skutečnosti svědčí o tom, že by žalobce mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je zcela na místě a je z výčtu protiprávního chování žalobce zcela zřejmý. Závěr o nutnosti aplikace ustanovení § 46a zákona o azylu je s poukazem na konkrétní zjištěné skutečnosti více než odůvodněn. K námitce týkající se maximální stanovené doby zajištění na 120 dní žalovaný uvedl, že má za to, že v odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku jsou uvedeny zcela konkrétní a specifické okolnosti případu žalobce, které svědčí pro závěr žalovaného, že se při svém rozhodování od maximální doby určené zákonem o azylu neodchýlil. Kromě jiných důvodů obsažených v rozhodnutí je patrné, že žalobce nedisponuje platným cestovním pasem, který tedy bude třeba obstarat, což je v souladu s názorem Krajského soudu v Praze důvod, který lze akceptovat jako důvod pro uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců po maximální dobu. Podle názoru žalovaného nebylo zpochybněno jeho rozhodnutí, a proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.

Ze správního spisu žalovaného soud zjistil, že dne 25. 10. 2014 Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy zahájilo se žalobcem řízení o správním vyhoštění z území členských států EU podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu cizinců. Téhož dne pod č. j. KRPA-414168-12/ČJ-2014-000022 vydala Policie ČR, Krajské ředitelství hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, rozhodnutí, kterým žalobce podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců na území České republiky zajistila za účelem správního vyhoštění a dobu zajištění stanovila na 90 dnů ode dne omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí správní orgán konstatoval, že s ohledem na zjištěné skutečnosti je u žalobce důvodné podezření, že pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu není oprávněn. Do protokolu o podání vysvětlení, který s ním byl sepsán dne 25. 10. 2014 uvedl, že do České republiky přicestoval v dubnu 2000 s platným cestovním dokladem a voucherem. Cestovní doklad mu byl odcizen, krádež nikde nehlásil, o nový cestovní doklad nepožádal. Do České republiky přicestoval proto, aby mohl pracovat. V r. 2001 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 1 roku, z území však nevycestoval. Nové rozhodnutí o správním vyhoštění mu bylo vydáno v r. 2007 na dobu tří let. Po té opět nevycestoval. Pro legalizaci svého pobytu neučinil žádné kroky. Momentálně bydlí u kamaráda v maríngotce za Prahou, není k pobytu v České republice nikde hlášen, finanční prostředky získává brigádami, pracovní povolení nemá. Je rozvedený a má syna, na území České republiky nemá osobu, vůči níž by měl vyživovací povinnost. Neuvedl žádnou překážku k vycestování z území. Správní orgán uvedl, že z dosavadního jednání cizince usuzuje, že bude mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Z uvedených skutečností vyplývá, že od skončení platnosti výjezdního víza až do doby, kdy byl zajištěn, se zdržoval na území České republiky bez platného víza a bez platného cestovního dokladu, tedy nejméně 7 let. Správní orgán konstatoval, že cizinec opakovaně porušuje právní předpisy České republiky, důkazem jsou již uložená správní rozhodnutí a správní orgán uvedl, že je přesvědčen, že cizinec opakovaně porušuje právní předpisy České republiky. Z jeho chování je zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že bude nadále závažným způsobem narušovat veřejný pořádek, jak činil dosud, neboť jeho předešlé jednání demonstruje, co si myslí o právním pořádku České republiky. Pokud cizinec neplní dlouhodobě zákonem

uložené povinnosti, neskýtá záruku, že bude plnit povinnosti správním orgánem uložené. Cizinec tím naplnil podmínku ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců a to tím, že je nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a podmínku ustanovení § 124 písm. c) zákona o pobytu cizinců tím, že nevycestoval z území v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění.

Dne 29. 10. 2014 učinil žalobce prohlášení o mezinárodní ochraně a dne 31. 10. 2014 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany.

Dne 3. 11. 2014 vydal žalovaný rozhodnutí, kterým rozhodl podle ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) a § 46a odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů /dále jen zákon o azylu/, že žalobce je povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové až do vycestování, maximálně do 2. 3. 2015. Rozhodnutí odůvodnil tím, že žalobce dne 29. 10. 2014 učinil prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky a nachází se v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé pod Bezdězem - Jezové. Z informací poskytnutých Policií ČR zjistil, že se žalobcem bylo dne 25. 10. 2014 zahájeno správní řízení o vyhoštění podle ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců) a následně byl rozhodnutím Policie ČR ze dne 25. 10. 2014, č. j. KRPA-414168-12/ČJ-2014-000022 zajištěn podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé. Bylo zjištěno, že žalobce přicestoval do České republiky v dubnu r. 2000 na platný cestovní pas a voucher na 30 dní za práci. Cestovní doklad mu byl v r. 2001 odcizen, jeho krádež nikde nenahlásil a o nový cestovní doklad nepožádal. Jako důvod uvedl, že by musel odejet na Ukrajinu. Od krádeže cestovního dokladu pobýval na území České republiky bez dokladu a platného víza nebo povolení k pobytu. Dne 25. 10. 2014 byl žalobce kontrolován hlídkou policie po propuštění ze záchytné stanice, a protože nepředložil žádný doklad totožnosti, byl zajištěn. Následnou lustrací bylo zjištěno, že v květnu 2001 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění na jeden rok, neboť na území České republiky pobýval bez cestovního dokladu a víza, z území však nevycestoval. Dne 21. 6. 2007 mu bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění na dobu 3 let se lhůtou k vycestování do 5. 7. 2007. Od 6. 7. 2007 žalobce pobývá na území České republiky bez cestovního dokladu a víza, tudíž neoprávněně. Současně byl žalobce zařazen do evidence nežádoucích osob. V protokolu o podání vysvětlení sepsaném na Policii ČR dne 25. 10. 2014 mimo jiné žalobce uvedl, že do České republiky přijel v r. 2000 za práci a po odcizení cestovního dokladu zde pobýval nelegálně. Ani jedno rozhodnutí o správním vyhoštění nerespektoval, z území České republiky nevycestoval a až do současnosti zde pobývá bez platného cestovního dokladu a víza. Potvrdil, že nepodnikl žádné kroky k legalizaci svého pobytu. Uvedl, že na území České republiky nemá stálou adresu, bydlí u kamaráda v maringotce za Prahou, k pobytu není nikde přihlášen, finanční prostředky získává brigádami, ale pracovní povolení nemá. Uvedl, že na území České republiky se nenachází osoba, vůči které má vyživovací povinnost, na území České republiky ani EU nemá osobu, kvůli které by skončení jeho pobytu bylo z hlediska zásahu do jeho rodinného a soukromého života nepřiměřené. V minulosti nikde o mezinárodní ochranu nežádal. Nemá mu známá překážka, pro kterou by nemohl vycestovat z území České republiky. Dne 29. 10. 2014 projevil úmysl žádat o mezinárodní ochranu, což správní orgán považuje za účelové jednání s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. V žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že poprvé

přicestoval do České republiky již v r. 1992, po té se vracel několikrát do roka do vlasti, kde byl naposledy v r. 1995. Od té doby dle jeho vlastních slov z území nevycestoval.

Vzhledem k uvedeným skutečnostem je správní orgán přesvědčen, že by žadatel mohl svým chováním představovat nebezpečí pro veřejný pořádek v rámci České republiky, který již narušil svým nelegálním pobytem v České republice a opakovaným nevycestováním z jejího území a proto shledal naplnění podmínek stanovených ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu.

Správní orgán se rozhodl přistoupit k využití nejdelšího možného zajištění, tj. 120 dnů, neboť dospěl k závěru, že žalobce od neprodloužení svého povolení k pobytu v České republice v r. 2000 představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Vědomě a svévolně porušuje právní předpisy České republiky a na území pobývá bez platného víza nebo povolení k pobytu, i když ví, že takový pobyt je nelegální. V r. 2001 mu byl odcizen cestovní doklad, nový doklad si po celou dobu pobytu na území České republiky nevyřídil, ač si byl vědom skutečnosti, že pobyt bez dokladu je v rozporu s právními předpisy. Je tedy patrné, že vědomě a svévolně porušuje právní předpisy České republiky, nevlastní jakýkoli platný cestovní doklad a doba 120 dnů je v tomto případě využita s nutností v podobě zamezení dalšího narušení veřejného pořádku ze strany cizince. Žalobce není osobou vyloučenou z aplikace ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu. Správní orgán konstatoval, že vzhledem k uvedenému je žalobce povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé, maximálně však do 2. 3. 2015.

Podle ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu rozhodne ministerstvo o povinnosti žadatele o udělení mezinárodní ochrany, s výjimkou žadatele, který je nezletilá osoba bez doprovodu, rodič nebo rodina s nezletilými či zletilými zdravotně postiženými dětmi, osoba s vážným zdravotním postižením, těhotná žena nebo osoba, která byla mučena, znásilněna nebo podrobena jiným vážným formám psychického, fyzického či sexuálního násilí, setrvat v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců až do vycestování, maximálně však po dobu 120 dní, jestliže a) nebyla spolehlivě zjištěna totožnost žadatele, b) žadatel se prokazuje padělanými nebo pozměněnými doklady totožnosti, nebo c) je důvodné se domnívat, že by žadatel mohl představovat nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek, není-li takový postup v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Podle ustanovení § 46a odst. 2 zákona o azylu ministerstvo rozhodne podle odstavce 1 do 5 dnů ode dne učinění prohlášení o mezinárodní ochraně cizincem, jde-li o cizince, který je zajištěn podle zvláštního předpisu a který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců.

Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V řízení bylo prokázáno, že se žalobce na území České republiky zdržoval nelegálně, bez platného cestovního dokladu a bez víza, dvakrát mu bylo uloženo správní vyhoštění, které však nerespektoval.

Skutečnost, že se na území České republiky žalobce nacházel neoprávněně, sama o sobě neodůvodňuje závěr o jeho nebezpečí pro veřejný pořádek. Je v této souvislosti třeba odkázat na judikaturu správních soudů (např. na rozhodnutí zdejšího soudu ze dne 15. 7. 2014, č. j. 44 A 36/2014-37) podle které „*důvody pro omezení osobní svobody cizince podle § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu jako osoby nebezpečné pro veřejný pořádek musí být takovými důvody, jež dostatečně intenzivně odůvodňují potřebu jeho izolace od společnosti, a to z důvodu, aby svým chováním nenarušoval žádoucí a řádné fungování společnosti (veřejný pořádek). Smyslem je předejít tomu, aby cizinec porušoval či ohrožoval práva a svobody druhých, resp. tomu, aby svou činností narušoval či ohrožoval fungování orgánů státu*“.

O takové jednání se jedná např. v okamžiku, kdy jednání žalobce přerostlo až do situace, kdy maří výkon správního rozhodnutí. Takové jednání je již podle názoru soudu dostatečně intenzivním zásahem do veřejného pořádku, který ostatně může v řadě případů představovat i jednání trestněprávní povahy [§ 337 odst. 1 písm. b) trestního zákoníku].

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný v řízení porušil ustanovení § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Podmínky zbavení osobní svobody jsou v ustanovení § 46a odst. 1 zákona o azylu zcela jasně formulovány a soud nepochybuje o tom, že pro aplikaci tohoto ustanovení na případ žalobce jsou tyto podmínky splněny.

Jednou z podmínek stanovených v ustanovení § 46a odst. 1, a to pod písm. c) zákona o azylu, je možnost zajistit cizince, jestliže představuje nebezpečí pro bezpečnost státu nebo veřejný pořádek. Domněnky žalobce, že z napadeného rozhodnutí není zřejmé, v čem správní orgán spatřuje v jeho osobě nebezpečí pro veřejný pořádek, nejsou opodstatněné. Soud má naopak za to, že žalovaný se v napadeném rozhodnutí dostatečně podrobně zabýval dosavadním jednáním žalobce a popsal, proč považuje osobu žalobce za nebezpečí pro veřejný pořádek.

Pojem veřejný pořádek, přesto, že je užíván v řadě právních předpisů, není v žádném z nich definován. Patří mezi tzv. neurčité pojmy správního práva. Pokud je obsažen v právní normě, kterou je třeba aplikovat na konkrétní případ, nezbyvá, než aby soud tento pojem vyložil. Veřejný pořádek je tedy stav, kdy jsou zachovávány nejen právní normy, ale i další normy chování společnosti, s jejichž dodržováním většina společnosti souhlasí a souhlasí i s tím, aby jejich porušení bylo sankcionováno. Veřejný pořádek znamená dodržování pravidel, na nichž leží společenský řád naší společnosti. Soud musí v této souvislosti poukázat i na to, co k pojmu veřejný pořádek napsal Karel Eliáš v důvodové zprávě k novému Občanskému zákoníku, ustanovení § 1: „Veřejný pořádek se osnova nepokouší blíže definovat, neboť to v právní normě není možné, stejně jako není možné právní normou definovat dobré mravy.“

Jak vyplývá z výše uvedeného, pojem veřejný pořádek nemůže být nikde přesně definován. Každému příslušníku zdejší společnosti je však zřejmé, že porušením rozhodnutí správního orgánu nebo soudu, se vystavuje postihu, stejně tak je nepochybně každému známo, že nebezpečí postihu se vystavuje v případě porušení právních norem. Veřejný pořádek představuje sice dodržování souboru norem různého druhu, mezi ně ale patří normy

právní vždy a porušení povinností stanovených rozhodnutím soudů, správních orgánů a stanovených právními předpisy, může být tedy ze strany veřejné moci sankcionováno.

Žalobce namítá, že napadené rozhodnutí postrádá náležité odůvodnění, jak je vyžaduje ustanovení § 68 odst. 3 správní řádu, podle kterého je správní orgán povinen uvést všechny podstatné důvody výroku nebo výroků rozhodnutí. Soud tuto námitku žalobce nepovažuje za důvodnou. Není na závalu rozhodnutí žalovaného, že do odůvodnění převzal skutkový stav popsany v rozhodnutí o zajištění, které vydala Policie ČR dne 4. 10. 2013. Z dalšího odůvodnění, i když stručného, přesto jasně vyplývá, v čem žalovaný spatřuje, pokud jde o osobu žalobce, nebezpečí pro veřejný pořádek. Vzhledem k tomu, že u žalobce se jednalo o opakované porušování právních předpisů na území České republiky, učinil žalovaný správný závěr, že žalobce nebezpečí pro veřejný pořádek představuje. Také délku trvání povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců stanovil žalovaný správně, v souladu se zákonem. Ve výroku napadeného rozhodnutí je jasně uvedeno, že žalobce je povinen setrvat v Zařízení pro zajištění cizinců v Bělé p. Bezdězem - Jezové až do vycestování, přičemž jeho vycestování z území je cílem zahájeného řízení o správním vyhoštění. S přesvědčením žalobce, že délka jeho povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců není přiměřená, soud nesouhlasí. Při rozhodování o důvodnosti uložení povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců je třeba vzít v úvahu dosavadní jednání žalobce. V jeho případě, kdy soustavně porušoval právní předpisy České republiky, není přiměřenější cesty, než jeho osobu zajistit, aby bylo správní vyhoštění možné vůbec vykonat. S ohledem na jeho dosavadní chování a jeho osobní situaci není důvodné se domnívat, že by méně závažná opatření splnila účel rozhodnutí o správním vyhoštění. Námitka žalobce, že v napadeném rozhodnutí úplně absentuje odůvodnění ohledně stanovení maximální zákonné délky povinnosti setrvat v zařízení pro zajištění cizinců, není důvodná, protože stanovení této délky vyplývá z celého odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Protože soud shledal všechny námitky žalobce nedůvodnými, žalobu jako nedůvodnou zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s, navrhovatel nebyl ve věci úspěšný a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem, to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 29. prosince 2014

Olga S t r á n s k á, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová